

РЕШЕНИЕ

Номер 1293   16.11.2020 г.   Град Бургас

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Бургас

III въззивен граждански състав

На 27.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов

Членове: Кремена И. Лазарова
Йорданка Г. Майска

Секретар: Жанета Д. Граматикова

като разгледа докладваното от Кремена И. Лазарова Въззивно гражданско дело № 20202100502269 по описа за 2020 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба вх.№ 3428/31.07.2020г. на КРС от В. П. П. , ЕГН: ***** от гр.С., ул.“П.м.“ № 7, със съдебен адрес: гр.Бургас, ул.”Цар Асен” № 26 – адвокат И.Мелконян, против решение № 122/15.07.20г. по гр.д.№ 50/20г. на КРС, с което съдът е отхвърлил предявения от него иск против Община Сунгурларе за заплащане на обезщетение по реда на чл.222, ал.3 КТ – при прекратяване на трудовия договор, след придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, за размера от неизплатеното му такова, съответстващо на 4 брутни месечни възнаграждения. Твърди се основателност на иска. Моли атакуваното решение да бъде отменено и постановено ново, с което искът бъде уважен. Въвежда подробни аргументи. Няма доказателствени искания.

Въззиваемата Община Сунгурларе не оспорва въззивната жалба. Не изразява становище, няма доказателствени искания.

Жалбата е подадена в срока по чл.259 ГПК от легитимирано лице и е допустима.

Районният съд е разгледал иск с правно основание чл. 222, ал.3 КТ.

Съдът, като взе предвид приложените по делото доказателства,

преценени поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред КРС е образувано по искова молба от В. П. П. против Община Сунгурларе. Въззивникът твърди, че в периода 19.11.2007г. – 27.10.2011г., както и в периода 09.11.2015г. – 06.11.2019г. е работил по трудово правоотношение с ответната Община, първоначално като заместник-кмет, а впоследствие – след проведени местни избори – като кмет. Междувременно, в периода 27.10.2011г. – 06.11.2015г. е избран за общински съветник и е изпълнявал функциите за срок от 4 години и 11 месеца. С приключване на мандата му като кмет, през 2019г., е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Твърди, че трудовият му стаж през последните 10 години е бил при един и същи работодател, ето защо му се дължи обезщетение по реда на чл.222, ал.3 КТ – в размер на 6 брутни трудови възнаграждения. С акта за прекратяване на трудовото му правоотношение с Община Сунгурларе, е определено обезщетение в размер на 2 БТВ. Изразява несъгласие с размера на определеното обезщетение и моли за присъждане на обезщетение в размер на още четири месечни БТВ, равняващи се на 10 559.84лв., както и законната лихва върху главницата, считано от депозиране на исковата молба до изплащането ѝ. Претендират се и разноски.

Ответната Община Сунгурларе оспорва иска. Заявява, че не е основателен. Подробни аргументи е изложила в депозирания по реда на чл.131 ГПК отговор срещу исковата молба. Моли за отхвърлянето му. Също ангажира доказателства.

Както вече бе изложено, пред настоящата инстанция е висящ спор относно присъждане на част от обезщетението, дължимо на П. на основание чл.222, ал.3 КТ - след като работникът или служителят е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, ако е работил при същия работодател през последните 10 години от трудовия му стаж.

Фактическата обстановка между страните е безспорна. Не се спори, че въззивникът е работил като заместник-кмет по трудово правоотношение с Община Сунгурларе, на основание сключен трудов договор № 180/16.11.2007г., считано от 19.11.2007г. до 27.10.2011г. Безспорно е, също

така, че след проведени местни избори, е избран за кмет на Община Сунгурларе и със споразумение № 104/09.11.2015г. му е възложено да изпълнява длъжността „Кмет“ на Общината, считано от датата на споразумението. Във връзка с изложеното, по делото са приложени съответните писмени доказателства.

С изтичане на мандата на П. като кмет на Община Сунгурларе, е съставен акт за прекратяване на трудовото му правоотношение № 88/06.11.2019г., считано от 06.11.2019г.

На лицето е определено обезщетение за изплащане в размер на 2 месечни БТВ на основание чл.222, ал.3 КТ.

Спорният въпрос по делото е какъв е размерът на дължимото на въззивника обезщетение, при положение, че между двете посочени по-горе назначения по трудово правоотношение, същият е избран и е бил общински съветник към ОС на Община Сунгурларе и общият срок по двата трудови договора и изпълнението на функциите на общински съветник, надвишава 10 години.

По този повод съдът съобрази разпоредбата на чл.18 ЗМСМА: „Общинският съвет е орган на местното самоуправление и се избира от населението на общината при условия и по ред, определени от закона.

(2) (Нова - ДВ, бр. 65 от 1995 г.) Общинският съвет се състои от избраните общински съветници“, а също така разпоредбата на чл.27, ал.1, предл.І ЗМСМА: „Общинският съвет се свиква на заседание не по-малко от шест пъти годишно“.

Освен това съдът съобрази и разпоредбата на чл.34, ал.3 с.з.: „За времето, необходимо за изпълнение на задълженията му, общинският съветник ползва неплатен служебен отпуск, който се признава за трудов стаж“.

Тълкувани в своята съвкупност, цитираните правни норми сочат на извод, че Общината не сключва трудов договор с общинските съветници и не ги назначава на длъжност като служители. Те са избрани от жителите на общината лица, участващи в органа на местното самоуправление, но без

между тях и Общината да възниква трудово правоотношение.

Аргумент в тази насока е приравняването на времето за участие в заседанията на ОС и съответните комисии и изобщо времето за изпълнение на задълженията като общински съветник, на трудов стаж, както и законово уредената възможност на общинския съветник да ползва служебен отпуск за същото това време. Ползването на служебен отпуск предполага, че за изпълнение на функциите на общински съветник, не се сключва трудов договор.

Съгласно чл.222, ал.3 КТ: „При прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, а ако е работил при същия работодател през последните 10 години от трудовия му стаж - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца“. В случая не се доказва осъществяване на фактите по хипотезата на правната норма, водещи до придобиване на право на обезщетение в размер на шест БТВ.

При изложените мотиви и като споделя и тези на КРС по реда на чл.272 ГПК, настоящият състав приема, че атакуваното решение следва да бъде потвърдено.

Въззиваемата страна не е претендирала изплащане на разноски, затова такива няма да бъдат присъждани.

Водим от всичко така изложено, БОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 122/15.07.20г. по гр.д.№ 50/20г. на КРС.

Решението подлежи на касационно обжалване в 1-месечен срок от връчване на препис от него на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____